

созъ насъ, казъва пророкъ Давидъ: (псал. пд. ст. Г.) Послѣ ны остава и отхожда въ земля та, отъ коаго е создано и изгнива. Требова, дѣмамъ, да се отворатъ днесъ предъ насъ єдны Божественны книги, за да видимъ нїе сами созъ сковите очи, защо са лошави нашите работы, и кръви наши тѣ пѧтица. Онїа книги каквото азъ мисле сички тѣ са петь: И первата книга се нарича смертна: Втора та книга животна: трета та книга съдителна: Четверта та мѹчителна: А пета та книга на Божія та слава.

Да отворимъ сега най напредъ смертна та книга, и виждъ тамо човѣчє, що пише: Земля сси, и въ землю Шидѣши. послѣ виждъ и човѣческо то изгнанїе изъ превождѣленныйя и преблагословенныйя рай въ проклата та земля, гдѣто има тернїе и сѹчцы, сирѣчь тесноты и скорби, гдѣто потове и трюдове, гдѣто облекло коженно, сирѣчь тѣло дѣбело и тлѣнно и изгниваемо. Виждъ гдѣто най сиромаха и най ничтожнаго човѣка, подобно и най славнаго цара, който стояще предъ смерть та плачатъ, боатсе, треператъ, космы теси скѫбатъ, помощь искатъ, но никой имъ не помогне, ни богатство, щото то е собиралъ човѣкъ созъ толку мѹки въ животъ си, ни достоинство, ни докторъ (хѣкименъ), ни прїатель, ни сродникъ, ни братъ, ни баща, ни майка: А слѣдъ смерть та, що е писано на книга та; именїе то ти, палаты тети,